

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

گروه نویسندگان سرخط

۱۰ سپتمبر ۲۰۱۹

شکنجه گاهی به نام زندان قرچک

▪ روز دوشنبه ۸ مردادماه [اسد] سال جاری، در پی بروز درگیری در زندان قرچک و رامین به تحریک مقامات زندان، ندا ناجی، عاطفه رنگریز، سپیده قلیان و یاسمن آریانی از زنان سیاسی محبوس در این زندان، مورد ضرب و شتم قرار گرفتند.

در پی این اقدام، ضرورت انتقال آنان به بهداری و مداوای هرچه سریع‌تر هر چهار نفر با سویه دیگری از اعمال سرکوب در زندان قرچک و رامین همراه شد.

اتاقی بدون تخصیص برانکار، دستگاه فشارسنج خرابی که همواره عدد ۱۲ را نشان می‌دهد، عدم تزریق مسکن و اعمال پانسمان‌های سرپائی در کنار فحاشی و توهین پرستاران و پزشکان بهداری امری متداول در این زندان است.

رویه کادر پزشکی زندان قرچک و رامین، فحاشی همراه با بازجویی است.

مواجهه آنان با زنان درویش زندانی با طرح سؤالاتی مبنی بر روابط خانوادگی آنان و اطلاق فساد فامیلی همراه بوده است. آنان بازداشت شدگان با پرونده کشف حجاب را «فاحشه» و زنان سیاسی محبوس در زندان را به وقت حضور در بهداری مورد «بازجویی» قرار می‌دهند.

پیش‌تر زنان زندان قرچک بارها درخواست تهیه ویلچر، جهت انتقال بیمار به بهداری را مطرح کردند. رئیس بهداری در پاسخ گفت: «در بطری آب معدنی جمع کنید تا برای شما ویلچر بخریم».

قرچک و رامین، شکنجه‌گاهی است که اخبار مربوط به فجایع زیستی و وضعیت بهداشتی آن، هر از گاهی از طریق بازداشت شدگان سیاسی محبوس و یا آزاد شده رسانه‌ای شده است. بازداشتگاهی مطرود با اکثریت زنانه حاشیه‌رانده که روزگار حبس خود را با ساعات کار اجباری، گرانی سرسام‌آور کالاهای حیاتی، فقدان آب شیرین، قطعی و فشار پائین آب، بیماری، ازدحام جمعیت و غذائی ناسالم سر می‌کنند.

در زندان قرچک، زنان زندانی را وادار می‌کنند که در ازای تلفون به خانواده و یا داشتن هواخوری، علف‌های هرز محوطه را با دست و بدون هیچ وسیله‌ای بکنند، در غیر این صورت امکان استفاده از هواخوری تعطیل می‌شود.

زنان زندانی مجبور اند تا در طول روز، حافظ حوله حمام، لباس زیر، دمپائی و شخصی‌ترین وسایل خود باشند. اما سارق حقیقی چه کسانی هستند؟ واریز پول زندانیان با تکیه بر کار روزانه و خرید آب آشامیدنی، مانتو و چادر اجباری در کنار کالائی‌سازی حق تنفس زندانیان به جیب چه نهادی خواهد رفت؟

سیاست‌ورزی حاکم، بیگانه‌سازی «زندانی» از «زندانی» را تا آنجا پیش می‌برد که فرد بازداشت شده تنها قائل به حیات روزانه خود باشد. آنها زندانی انتقالی از مرکز روانی امین‌آباد را عامل حمله و کتک‌کاری به زنان بازداشت شده روز جهانی کارگر معرفی می‌کنند، بی‌آن که از عاملیت و وحوش سیستماتیک خود در اداره زندان یاد کنند. وضعیتی اضطراری و در حالت «تلاش برای بقاء» که سود دشمن‌سازی و رویارویی زنان در برابر زنان را خواهد خورد. طی روزهای گذشته و پس از رسانه‌ی شدن ضرب و شتم بازداشت شدگان روز جهانی کارگر، تکیه بر اصل تفکیک جرائم در زندان‌ها بار دیگر مورد بحث قرار گرفت.

پس از سرکوب تجمع ۱۱ اردیبهشت‌ماه، روند انتقال زنان بازداشت شده از اوین به قرچک را «اذیت و آزار» و «تنبیه فرد بازداشتی» عنوان کردند.

پرسش اصلی اما اینجاست: در کنار ضرورت حفظ امنیت جانی و سلامت روانی زنان سیاسی، چرا حضور و گذران حبس برای «زنان غیر سیاسی» در فاجعه زیستی قرچک ورامین مورد اعتراض و پوشش‌دهی رسانه‌ی قرار نمی‌گیرد؟

با نگاهی به افزایش بودجه سازمان زندان‌ها در سال ۹۸، گزاره‌های چپاول «حقوق هر زندانی» در زندان را به میان خواهد آورد. سازمان زندان‌ها و اقدامات تأمینی و تربیتی کشور که در سال ۱۳۹۷ بودجه مصوبی بالغ بر ۱۱۷۴۳۳۵۱ ریال را به خود اختصاص داده بود، در لایحه پیشنهادی بودجه با افزایش ۵۴۶۳۱۴۴ میلیون ریالی، سهم ۱۷۲۰۶۴۹۵ میلیون ریالی را به دست آورده است.

این افزایش بودجه در حالی صورت پذیرفته است که سهم زندانیان در کارگاه‌های کار اجباری، ساعات کار بیشتر جهت خرید کالاهای گران و حیاتی فروشگاه‌های زندان باشد. بودجه‌ای که نه در خدمت بهبود وضعیت درمانی و رفاهی زندانیان که به تشدید سویه‌های پولیسی و امنیتی بندهای زندان قرار گرفته است. گروه نویسندگان سرخط